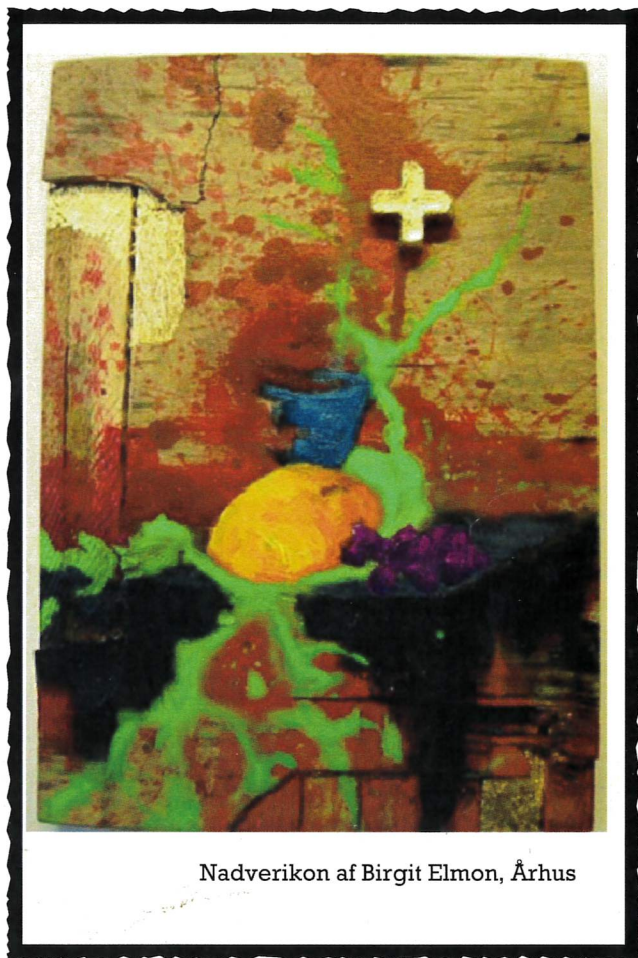
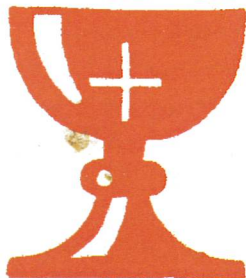
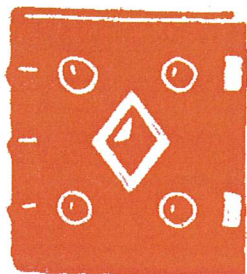

RE-FORMATIO

Meddelelser om kirkelig fornyelse i Danmark

ISSN 0903-6113

Nadverikon af Birgit Elmon, Århus

Marts 2010/1

Livets brød ...

Uden mad og drikke duer helten ikke. I hvert fald ikke i ret lang tid. Der skal dagligt brød til, morgendagens brød, evigheds brød. Fastetiden skal lære os at søge Guds rige først og glæde os over alt det, der kommer i tilgift.

AF STEEN SUNESEN, ÅRHUS

Så kom jøderne i voldsom diskussion med hinanden og sagde: »Hvordan kan han give os sit kød at spise?« Jesus sagde til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, bliver i mig, og jeg i ham. Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen, sådan skal også den, der spiser mig, leve i kraft af mig. Det brød, som er kommet ned fra himlen, er ikke sådan som det, fædrene spiste; de døde, men den, der spiser dette brød, skal leve til evig tid.«

Det sagde han, da han underviste i synagogen i Kapernaum.

Mange af hans disciple, som hørte det, sagde nu: »Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?« Men Jesus vidste ved sig selv, at hans disciple skumlede over dette, og sagde til dem: »Forarger det jer? Hvad så, hvis I ser Menneskesønnen stige derop, hvor han var før? Det er Ånden, som gør levende, kødet gør ingen gavn. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv. Men der er nogle af jer, som ikke tror.« For Jesus vidste fra begyndelsen, hvem det var, der ikke troede, og hvem det var, der skulle forråde ham. Og han sagde: »Det var derfor, jeg sagde til jer, at ingen kan komme til mig, hvis ikke det er givet ham af Faderen.«

Joh 6,52 - 65

»Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?« Det var ikke farisæerne, de skriftkloge, jøderne, der sagde det, modstanderne, de andre — nej, det var nogle af disciplene.

Jesu tale blev mere end passende. Den blev på en eller anden forunderlig led for meget, meget for meget, og så blev der sagt fra.

Det var ikke kun hans ord de tog stilling til, for når de tog stilling til dem, tog de også stilling til ham. Kristi ord kan jo aldrig skilles fra hans person. At udholde hans ord, handler ikke kun om ordene, men om ham selv.

Det er let at holde Guds ord ud, for ofte er talen så mild og blid og dejlig

Der findes en klang og skønhed i Jesu ord, en kloghed, omsorg og ømhed, der berører alle. Aldrig har nogen talt så godt som han. Mange, flere end vi aner, har — om end nødvendigt — indrømmet det.

Men pludselig bliver det for meget. Hans siger noget andet. Han siger noget uventet. Han siger noget mere. Han fortsætter, hvor vi gerne havde hørt et amen. Derved kommer han for tæt på, for nogle så tæt, at de må melde fra og gå.

Hvorfor gør han sådan?

Hvorfor er han ikke mere forsigtig? Han kan jo tale så livgivende og opløftende. Når mennesker endelig er kommet indenfor høreafstand, hvor-

for taler han så ikke på en sådan måde at de slår sig ned og bliver hos ham?

Det er for sandhedens skyld. Sandheden om ham kan ikke deles op i det livgivende, det dejlige, det opløftende, der kan beholdes, og det anstødelige, der må skjules og glemmes. Han er sandhedens konge og bringer sandheden for dagen — både når han taler opløftende og når hans ord bliver for stærke.

Det er svært at holde Guds ord ud, for det stiller os over for afgørelsen

Nogle af disciplene gik deres vej. Tilhængerne forlod ham. Det skete ikke kun dengang. Det sker stadig, når talen kommer tæt på og skærer til benet. Så kildrer det ikke længere i ørerne, men stiller os over for det uhørte.

Det uhørte handler altid om ham selv: at det var Gud som blev menneske, at han døde for vore synder, at han opstod på tredjedagen, at et menneske gennem dåben og troen kan få del i alt dette, at han selv kommer til os i brød og vin.

Da disciplene gik den dag, handlede det netop om dette. For jøderne var ordene om at æde Menneskesønnens kød og drikke hans blod anstødelige. I den grad. For mange kristne er det stadig. Når Jesus taler om dette, som kan være svært at rumme, så har han en nærhed i tanke, et fæl-

lesskab, en delagtighed, en samhørighed, der overgår al forstand. Det er troens mysterium, der ikke lader sig forklare. For den der tror, er der tale om livets brød. Det er indfrielse af Jesu løfte om, at den, der kommer til ham skal ikke hunge og tørste.

Er dette en hård tale eller det herligste evangelium. For dem, der gik deres vej, blev det for meget. De ville have en anden mester. For Simon Peter blev det en bekræftelse af sandheden om Kristus: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.«

At holde Guds ord ud eller ej — det er til sidst det store alternativ

Da Jesus talte mildt, blidt og dejligt, helbredte de syge og bad bordbøn, så der var mad nok til alle, samledes skarerne om ham. Det var så skønt at høre og det var så let at forstå. Men da han talte om at æde hans kød og drikke hans blod, spredtes de. Det skønne var væk. Det gik over deres forstand. Og alligevel var det sandt.

De som tog anstød af hans ord; de, som ikke kunne holde dem ud, de valgte at nøjes med deres egne ord og se bort fra hans. Det er afgørelsens store alternativ. Vi kommer gang på gang til en korsvej, hvor der findes en vej bort fra mysteriet og en vej dybere ind i mysteriet bagved ordene, ind i virkeligheden selv, det

uhørte, der ikke begrænses af vore måleenheder.

Jo længere afstand du har til ham, desto hårdere og urimeligere lyder hans tale. Jo nærmere du kommer, desto klarere ser du at hans ord er ånd og liv, fyldt af kraft og nærværende kærlighed.

Også når Kristus taler på en måde som vi finder upassende og meget for meget, så vi slet ikke kan være med, så ved du at Gud er større end vort hjerte og vore tanker.

Søg Herren, når han er at finde, kald på ham, når han er nær. Den ugudelige skal forlade sin vej, det onde menneske sine planer og vende om til Herren, som vil vise ham barmhjertighed, tilbage til vor Gud, for han er rig på tilgivelse.

For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer. For som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage dertil, men væder jorden, befrugter den og får den til at spire og giver udsæd til den, der vil så, og brød til den, der vil spise, sådan er mit ord, som udgår af min mund; det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde.

Es 55,6 -11

Når homomyter undermineres

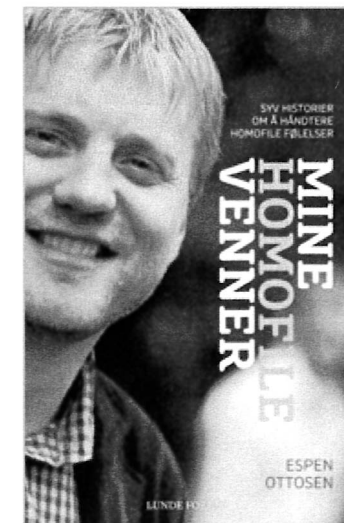
Ægteskabet har i generationer og ganske selvfølgelig været forbeholdt mand og kvinde. Nu tales der også på dansk grund ganske højlydt om at få revideret ægteskabslovgivningen, så ægteskabet nu også kan være for mand og mand, kvinde og kvinde.

AF JON KVALBEIN, NORGE

I 2009 udgav Lunde Forlag i Norge Esben Ottosens bog: „Mine homofile venner“. Den kan bestilles over nettet på Lunde Forlags hjemmeside for 235 kr. Jon Kvalbein, Norge, pensioneret gymnasirektor og tidligere redaktør for Fast Grunn anmeldte bogen i Fast Grunn nr. 5 / 2009.

Anmeldelsen er siden oversat til svensk og bragt i Nya Väktaren XXVI, teologisk bilaga til Kyrka och Folk nr 49/09.

Herfra er den klippet og oversat til dansk ved red.

DEN INTERNATIONALE homobevægelse har i høj grad haft en anti-kristelig profil og fremmet en udsvævende livsstil. Til trods for at den kun omfatter en lille del af befolkningen har den en uforholdsmæssig stor indflydelse i Nordamerika og Europa. Bevægelsens medie-strategi er en nøgle til at forstå dette. Den udformedes først i USA.

Den amerikanske homobevægelse er en del af kampen for „seksuel frigørelse“, der fik sit gennembrud i 1960'erne. Starttidspunktet for „gay-liberation“ - bevægelsen sættes ofte til den 11. juni 1969 da en gruppe

homoseksuelle gjorde oprør mod politiet ved Stonewall i New York City. De homoseksuelle havde på den tid ikke opnået nogen egentlig støtte hverken blandt politikere eller i folkeopinionen.

Så kom AIDS-epidemien. Sygdommen blev til at begynde med kaldt GRID (gay-related immunodeficiency disease) — eftersom smitten blev forbundet med homoseksualitet. Mange af de homoseksuelle havde et meget stort antal seksualpartnere. AIDS blev hovedsagelig spredt gennem seksuel omgang, urene sprøjter eller blodtransfusion. Epidemien udløste en frygt, der kunne have ledt til en katastrofe for homobevægelsen.

Homobevægelsens strategi

I februar 1988 holdt 175 ledende homoaktivister fra hele USA en konference i Warrenton, Virginia, for at lægge en strategi for fremtiden. Kort tid efter udgav homoaktivisterne Marshall Kirk och Hunter Madsen bogen: „After the ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of Gays in the '90s“. Hvordan kan vi reducere frykten og vinde sympati, spurgte de. AIDS giver os en mulighed for at beskrive os selv som en diskrimineret minoritet, der behøver særlig beskyttelse. Bogen indeholder en strategi for dette, baseret på psykologisk indsigt i propaganda og

reklame. Det gælder om at forandre folks tanker og følelser ved at nedbryde negative associationer til vores sag og erstatte dem med positive, skrev Kirk og Madsen. Vi bør anvende ordet „gay“ (der betyder livlig, munter) som betegnelse for os selv. Vi skal kæmpe for „gay rights“ — homoseksuelles rettigheder — uden at sige noget om hvad det er. På den måde får vi folk til at tro at vi er en diskrimineret minoritet. Alle reklamefolk ved at gentagelse fremmer sagen. Siges det samme tit nok, så tror mange folk, at sådan er det. Kampen om begrebsdannelsen er vigtig eftersom ordene styrer vores tanker.

En vigtig strategi var at få homoseksuelle til at fremstå i som normale personer i offentligheden. En anden vigtig strategi var at fremstille berømte historiske personer som homoseksuelle — hvad enten det var Sokrates, Leonardo da Vinci, Abraham Lincoln eller Jesus [på dansk grund HC Andersen, red.]. Kirk og Madsen skriver, at dette har to fordele. For det første er de døde og forstår ikke at benægte „sandheden“. For det andet omtaler alle lærebøger dem på en positiv måde. Samtidig bør modstanden mod homoseksuelt samliv knyttes til personer alle betragter som negative, f.eks. Hitler, der gassede homoseksuelle.

Munden bør lukkes på modstanderne. Vi må føre det synspunkt i marken at moralsk kritik af homoseksuel livsstil kan føre til depression og selvmord. Kristne institutioner, der tilbyder terapi til homoseksuelle som ønsker omorientering bør anklages for manglende respekt for de homoseksuelles menneskeværd. Vi skal sige, at mennesker der er negative overfor homoseksuel adfærd legitimerer diskriminering af de homoseksuelle.

Nu føres kampen et skridt videre. Stærke kræfter indenfor homobevægelsen arbejder i dag for at kriminalisere offentlig kritik af homoseksuel adfærd. Den ytringsfrihed som homobevægelsen har anvendt for at fremme sit standpunkt vil man frata sine kritikere. Det er væsentligt at lægge mærke til homobevægelsens reaktion, da Nina Karin Monsen fik den norske ytringsfrihedspris i 2009.

Mediernes rolle

MEDIERNE HAR SPILLET en meget vigtig rolle for homobevægelsen. Mange journalister er kulturradikale og mange homoseksuelle har stor indflydelse i medieverden. Mediernes påvirkning har ført til at traditionelle kristne holdninger om sandt og falsk, ret og vrangt er blevet blødt op: Det som to voksne gør sammen — er OK, så længe de ikke skader hinanden. Kulturradikale kræfter har fremmet moralsk anarki forklædt som frihed.

Monsen har markeret sig som en stærk modstander af kønsneutralt ægteskab og af kunstig befrugtning, der skal hjælpe homofile til at få moderløse eller faderløse børn. Hun argumenterer for at børn har brug for både en mor og en far, og mener det er overgreb mod børn og afhumanisering af samfundet at skabe moderløse og faderløse børn ved brug af medicinsk teknologi. I følge Monsen sætte man herved de voksnes interesser foran børnenes. Monsen mener dette åbner for en udvikling i racehygiejnisk retning, hvor udvælgelsen af perfekte æg- og sæddonorer i virkeligheden er en privatiseret racehygiejne.

Hun har kritiseret indholdet og processen der førte frem til vedtagelsen af den nye ægteskabslov i Norge. Monsen og hendes mand, jura-professor og familieretsekspert Helge Johan Thue, lagde sammen med 12 andre personer, blandt dem forlagschef Asle Dingstad, sag an mod staten for å få annulleret den kønsneutralt ægteskabslov. I marts 2009 udgav hun „Kampen om ekteskapet og barnet“ om dette emne.

Kilde: wikipedia — Red.

Massemedierne har underbygget en række myter om homoseksualitet. Gang på gang taler man om „de homoseksuelles rettigheder” som om det handler om vedtagne menneskerettigheder. Men noget sådant findes ikke i virkeligheden. Gang på gang gentages det, at de homoseksuelle er „født sådan” — altså at homoseksuel orientering er genetisk betinget, et anlæg, og dermed også arveligt. Dette er også misvisende. Det påstås at det er umuligt at ændre seksuel karakter og at terapeutisk behandling for at hjælpe homoseksuelle, der ønsker dette, er forgæves, ja, skadeligt. Forkert igen. Medierne giver indtryk af at en samlet homobevægelse kæmper for frihed til seksuel selvrealisering, for adgang til „kønsneutralt ægteskab” imod kirkens seksualmoral. Det er også forkert.

Mens medierne normalt værdsætter kritisk journalistik og granskning af myndigheder og organisationer, har den kritiske journalistik i forhold til homobevægelsen stort set været fraværende. Kulturradikalismen står stærkt blandt folk i medieverden. Et vigtigt dogme i denne ideologi er at seksualliv er en privatsag og at ingen bør moralisere over et seksuelt forhold, der indgås frivilligt mellem to voksne mennesker. Det kan være en forklaring på at medierne har forstærket de myter som homobevægelsen gerne så fremmet.

En udfordrende bog

Espen Ottosens nye bog „Mine homofile venner” (Lunde Forlag, 2009) fjerner grunden under alle disse myter. Han præsenterer syv homoseksuelle der tænker helt anderledes end homobevægelsen. De giver os et levende indblik i deres liv og deres homoseksuelle følelser. Personlige livshistorier gør ofte større indtryk end argumenter og sociologiske undersøgelser. Men den der tager sig tid til at læse forskningsmateriale vil opdage at massemediernes myter savner enhver støtte, også der.

Ottosens bog er udfordrende, ikke mindst fordi han præsenterer personer med homoseksuelle følelser, der holder fast ved, at homoseksuelt samliv strider mod Guds vilje, og lever i overensstemmelse med denne overbevisning. Nogle af de syv har ikke ønsket at træde frem med deres fulde navn. Det er forståeligt. Nogle homoseksuelle kan stadig være rædde for at blive afvist i kristne miljøer. De omtalte i denne bog er ikke blevet negativt modtaget i kristne sammenhænge. Men stor medieopmærksomhed om sig selv og nærstående familie kan være en stor belastning. Guro Sibeko, en fremtrædende talsmand for homoseksuelle i Norge, omtales i bogen. Hun har sagt at homoseksuel samliv hader sig selv (Dagbladet 22/11-2005). Homoseksuelle miljøer

betragter dem som forrædere. For homobevægelsen er et nej til homoseksuelle samliv det samme som at fratage homoseksuelle deres menneskeværd. Homoseksuelle aktivister der opfordrer alle homoseksuelle til at „komme ud af skabet”, forekommer meget fordømmende overfor kristne homoseksuelle, der træder offentligt frem og afviser homoseksuelt samliv. For de undergraver homobevægelsens myter.

Det er interessant at lægge mærke til at da muslimen Mohammad Uzman Rana roste Ottosens bog i Aftenposten d. 31. august 2009, blev han mødt med en stormflod af vrede indlæg på avisens debatforum på nettet. Rana fik at vide, at han burde afstå fra at kalde sig selv nordmand. Han burde udvises. Han burde indlægges for „behandling”. Nu kan det ikke dokumenteres at sådanne indlæg kommer fra homoseksuelle. Men det siger noget om det norske debat-klima.

Forskellige livshistorier

De syv personer som Ottosen omtaler i sin bog har forskellig baggrund og forskellig livshistorie.

Thomas mener at opvæksten er årsagen til hans homoseksuelle følelser. Faderen var alkoholiker og optrådte uretfærdigt. Som lille valgte han at isolere sig. Trods sin dragning mod det samme køn giftede han sig

med en kristen kvinde. Det blev ikke lykken. Resultatet blev en skilsmisse. Men gennem organisationen Living Water fik han bearbejdet sine følelser og blev bekræftet som mand. Han vil ikke anvende store ord som helbredelse eller omorientering. Men „som kristen tænker jeg at hele livet er en stor omvendelse”. I dag er han i 45-årsalderen og leder en frikirkelig menighed i Østnorge.

Erik Johansson er svensk præst og missionærbarn. Han fortæller åbent om sine homoseksuelle følelser, og lægger ikke skjul på at han bør leve alene. Han påskønner cølibatet. I dag er han præst i Örebro og leder af Medvandrerne, en organisation, der hjælper og støtter kristne, der kæmper med deres seksualitet. Han er en klar og tydelig røst i den svenske offentlighed. Alle mennesker har en skadet seksualitet og må lægge bånd på sig selv, hævder han.

Gunnar har haft homoseksuelle følelser i størstedelen af sit liv, men har nu været gift i ti år. Han har hustru og to børn. Gennem „Til Helhed” og samtalegrupper har han fået god hjælp, og gennem organisationen „People Can Change” oplevede han at livet forandrede. Troen på Gud er blevet vigtigere for ham end hans seksuelle følelser.

Bjørn Helge Sandvei er lærer for præster på Menighedsfakultetet og ekspert i græsk sprog og kultur. Han

har skrevet tunge teologiske bidrag, der bekræfter at Bibelen siger nej til homoseksuelt samliv. Den jødisk-kristne samlivsetik var en provokerende modkultur til den almindelige græsk-romerske tankegang. Sandvei er selv homoseksuel, men er stærkt imod den nye kønsneutrale ægteskabslov. Han oplever en vis uro for at blive hjemløs i den kirke han har tilhørt og forsøgt at tjene hele sit liv. Klart og tydeligt tager han afstand fra at spørgsmålet om homoseksuelles menneskeværd. „Mit menneskeværd om min identitet beror ikke på hvordan jeg fungerer eller hvad jeg lykkes med, men på hvad jeg er“, siger han. Menneskeværdet er forankret i at jeg er skabt i Guds billede.

Ari Puonti er pastor i Helsingfors, men tilhørte tidligere byens homomiljø. Han er overbevist om at et groft seksuelt overgreb som syv-årig og faderens alkoholproblem lagde grunden for hans homoseksuelle følelser. Han hævder at behovet for mænds anerkendelse blev til noget erotisk. Tre års terapi hos en kristen terapeut hjalp ham. I dag hævder han at det er intellektuelt selvmord at hævde at Bibelen accepterer homoseksuelt samliv. Han er skuffet over at mange kristne accepterer homoseksuelt samliv og mener at det er forkert at sige at nogen er født som homoseksuel.

Ola oplevede også en fraværende fader som han afskyede. Han længtes efter at blive bekræftet som mand, en længsel, der blev erotisk. Men tidligt bestemte han sig for at holde sig fri af homoseksuel pornografi. Han fik hjælp til at blive heteroseksuel og i dag er han gift og har fire børn. Selv er han forundret over hvor stærkt homobevægelsen reagerer mod homoseksuelle, som siger at de har brug for hjælp til at blive heteroseksuelle. „I dag er det helt uproblematisk at hævde at seksualiteten er fleksibel og kan forandres – bortset fra når nogle beretter at de tidligere var homoseksuelle og så har oplevet en forandring ved at vandre med Kristus“, siger han.

Line var biseksuel og kæmpede for homoseksuel frigørelse til hun blev kristen for tre år siden. Før omvendelsen var hun optaget af spiritisme og New Age, tog stoffer og drak. Bibellæsning og andres forbøn ledte hende til Jesus. Efter en radikal omvendelse forsvandt begæret efter røg og alkohol, og alle lesbiske følelser forsvandt umiddelbart, fortæller hun. Nu har hun fået vished og fred.

BOGEN AFSLUTTES med to kapitler af Espen Ottosen. Det første tager Bibelens syn på homoseksuelt samliv

op. Argumentationen er eksemplarisk. Ottosen påviser at Bibelens lære er entydig og klar i sin afvisning. Han gør samtidig op med det argument, der blev fremført af biskop Tor B Jørgensen og biskop Laila Riksaasen Dahl. Indenfor bibelforskningen findes der ganske stor enighed om at det er en blindgyde at tolke Paulus som om han bare afviste visse for homoseksuel livsstil. Seksualiteten er skabt til at fungere i et ægteskab mellem en mand og en kvinde. Det er Bibelens perspektiv. Udenfor ægteskabet opfattes seksuelt samliv som hor.

I det sidste kapitel vurderer Espen Ottosen homofili-debatten. Det er en klog og balanceret betragtning med velovervejede formaninger i flere retninger. Skriften er ikke så optaget af at rangordne synder. Det vigtigste er, hvordan vi forholder os til synden. Vi kan enten bekende den og tage imod Guds fuldkomne nåde og forladelse, eller forsvare det fejlagtige.

Vi står nu overfor en politisk debat om hvorvidt kristne organisationer og institutioner skal have frihed til kun at ansætte personer, der lever i overensstemmelse med Guds bud på det seksuelle område. I en bog som når så bred en læsekreds ville det have været strategisk godt at medtage en begrundelse af hvorfor denne frihed er afgørende vigtig.

„Mine homofile venner“ har et enkelt sprog og er letlæst. Men indholdet er vedkommende og udfordrende. For homobevægelsen og medierne og de kulturradikale. Men sandelig også for kristne som let placerer alle med homoseksuel dragning i samme kasse. Ottosens bog er udtryk for en mønstergyldig holdning til homoseksuelle. Forfatteren går ikke på kompromis med Bibelens fordommelse af homoseksuel adfærd, men viser samtidig bibelsk næstekærlighed mod mennesker, der kæmper med synden.

Størst af alt

En refleksion til sidst. Vi kæmper alle med syndige begær. Intet menneske kan sige sig fri for aldrig at have brudt det sjette bud i tanke, ord eller gerning. Gud er hellig og kalder os til regnskab for vort liv. Du skal frygte og elske Gud, hedder det. Ja, han som er dommeren, har sendt os Frelseren og vist os hvad fuldkommen kærlighed er.

„Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os: at Gud har sendt sin enbårne søn til verden, for at vi skal leve ved ham.“ (1 Joh 4,9). „Enhver, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud. Og enhver, som elsker den, der har født ham, elsker også den, der er født af ham; og deraf ved vi, at vi elsker Guds børn: at vi elsker Gud og handler efter hans

bud. For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tunge." (1 Joh 5,1-3).

Det er en sammenheng mellom Guds kærlighet til os og vores kærlighet til Guds bud. Det fremgår også af kærlighedskapitlet 1 Kor 13. Størst af alt er kærligheden, hævdes det. Men et kendetegn på kærligheden er at den „gør intet usømmelig".

Når homoaktivister og liberale teologer vil sette hensynet til „kærligheden" over Guds bud, har de hele Bibelen imod sig. Men om men-

nesker med homoseksuelle følelser som vil leve i overensstemmelse med Guds bud afvises i en kristen sammenheng fordi de er homoseksuelle, så er dette også i strid med Guds tilgivende kærlighet. Ottosens bog er viktig fordi den også hjelper os kristne til at se på de homoseksuelle med Kristi øjne – som medmennsker, der i samme grad som os selv, behøver Guds forladelse og nåde – og forladelse og omsorg.

1. Du vil skifte mening når ...

Læseprøve fra „Mine homofile venner" - Lunde Forlag 2009.

AF ESPEN OTTOSEN, NORGE

«Gi dem én nær homofil pårørende, og de vil skifte mening!»

Dette skrev Siri Gedde-Dahl, journalist i Aftenposten, i A-magasinet 14. mars 2008. Hun er ikke alene om å ha en slik overbevisning. Mange er overbevist om at et nei til homofilt samliv handler om fordommer mot homofile – og at kunnskap vil endre holdningene fullstendig. Det kan

virke som om en rekke historier beviser dette. Mest kjent er kanskje snuoperasjonen til Magnhild Meltveit Kleppa. Statsråden fra Senterpartiet hevdet våren 2008 at hennes møte med den homofile sønnen hadde fått henne til å skifte mening i spørsmålet om kjønnsnøytrale ekteskap.

Også Per Aas, tidligere stortingsrepresentant for KrF, fortalte for en

tid tilbake at han nå gikk inn for en kjønnsnøytral ekteskapslov. Hans nye ståsted var i stor grad påvirket av datteren som sto frem som lesbisk i 1985. Biskop Tor B. Jørgensen har sagt at han forandret syn fordi han møtte homofile som overbeviste ham om at det var galt å betrakte homofilt samliv som i strid med kristen etikk.

Jeg innrømmer gjerne at slike fortellinger gjør inntrykk. Flere har også sagt, på mer eller mindre hyggelige måter, at jeg vil forandre syn hvis et av barna mine viser seg å være homofil. Den slags påstander gjør dette temaet dypt personlig, og det viser hvor viktig det er at vi ikke glemmer at spørsmålet berører mange på et eksistensielt og grunnleggende plan.

Men det finnes også mennesker som fastholder at homofilt samliv er i strid med Guds vilje – selv om de selv er kjent med homofile følelser. I denne boken vil jeg først og fremst fortelle om syv av dem. Ikke alle syv synes det er like enkelt at de kalles *homofile* i boktittelen. Men de har til felles at de på en eller annen måte har eller har hatt homofile følelser. Enda viktigere er det at de står for en klassisk kristen tilnærming til spørsmålet om homofili. Med andre ord mener de at homofilt samliv er i strid med Guds vilje slik den er uttrykt i Bibelen.

Med unntak av denne likheten, er forskjellene store i alder, kjønn og

livssituasjoner. For noen er det å si nei til homoseksuelt samliv fortsatt en krevende kamp. For andre er det naturlig å snakke om en endring i livssituasjonen; de opplever å ha blitt «mer» heterofile eller definerer seg i dag primært som heterofile. På den bakgrunn vil jeg også presisere at hver person bare står ansvarlig for sin egen historie i denne boken.

Ærlige historier

I løpet av de siste årene har jeg blitt kjent med mange flere homofile enn de syv du møter i denne boken. Ikke minst gjennom ulike debatter i radio og tv har jeg møtt homofile som kjemper for at både samfunn og kirke fullt ut skal akseptere homofilt samliv. Arnfinn Nordbø, som våren 2009 kom med en bok om hvordan det var å bryte med bedehusmiljøet i Rogaland og stå frem som homofil samboer, er en av dem jeg har møtt. Historiene deres har berørt meg. Det er sterkt å snakke med mennesker som føler seg fordømt og mener at klassisk kristen etikk sier nei til sann kjærlighet. Ingen kristen bør ta lett på slike reaksjoner. Vi må vurdere våre holdninger og veie våre ord.

Så har jeg, som sagt, heldigvis møtt ulike mennesker som ikke endrer mening. Jeg sier *heldigvis*, fordi det ville vært enda vanskeligere å fastholde overbevisningen min hvis det var en slags naturlov at mennesker

forandrer mening når de møter sterke historier. Hvis kart og terreng ikke stemmer, er det jo kartet vi må forandre. Men jeg har sett på nært hold at mennesker kan elske sine barn eller søsken – også om disse står frem som homofile – og samtidig bøye seg for Bibelens forbud mot homofilt samliv.

Noen av dem som har fastholdt sitt syn, på tross av at barn eller nære familiemedlemmer lever i homofile forhold, har vært tydelige i offentligheten. Det gjelder for eksempel Ragnhild Instebø, som har en sønn som lever i partnerskap. Hun er jordmor, har fire barn og er gift med Osvald som i mer enn førti år har vært forkynner og pastor i ulike pinsemenigheter. Ragnhild har sagt mye klokt i ulike medier om viktigheten av ikke å slå hånda av et barn selv om vedkommende lever som homofil. Samtidig har hun satt seg grundig inn i spørsmålet, og vært aktiv i nettverket *Til Helhet* som blant annet arbeider for at kristne kan møte homofile på en god måte.

Jeg kjenner også andre enn Ragnhild som har latt være å forandre syn selv om nære familiemedlemmer lever i homofile forhold. Noen av dem er det vanskelig å navngi offentlig. Men det er velkjent fra en rekke medieoppslag at også foreldrene til Arnfinn Nordbø fastholder at homofilt samliv er galt.

Homofile som kjemper for å få aksept for homofilt samliv, er svært synlige i mediene. De som derimot fastholder at homofilt samliv er i strid med Guds gode vilje, er i en annen situasjon. De kan på den ene side være redde for at kristne miljøer avviser dem, men har på den annen side vanskeligheter med å identifisere seg med homobevegelsens slagord.

Spørsmålet om homofili handler om etikk. Men det handler i enda større grad om helt konkrete mennesker. De har sine konkrete utfordringer, sine følelser, sin historie og sine fristelser – slik heterofile har det. De syv personene du møter i denne boken, har alle mye klokt å si. Jeg er takknemlig for at de har vært åpne overfor meg. Jeg kjenner ikke alle like godt, men jeg er glad for likevel å kunne kalle dem venner.

Voldsomme anklager

For noen år siden skrev jeg et avisinnlegg i Dagbladet der jeg påpekte at jeg kjente kristne homofile som mener at homofilt samliv er galt. En av reaksjonene jeg fikk, fortalte med stor tydelighet at det kan være tøft for kristne homofile å stå frem med sitt syn og sin historie. Guro Sibeko, som har vært en fremtredende talsperson for homofile i Norge, mente at homofile som sier nei til homofilt samliv, hater seg selv (se Dagbladet

22/11 2005). I tillegg sammenlignet hun disse homofile med fargede mennesker som mener at hvite mennesker er dem overlegne.

Jeg ble rystet både over argumentasjonen og språkbruken. Mer tydelig enn noen gang gikk det opp for meg at kristne homofile står under et enormt press. Homofile miljøer betrakter dem som forrædere. For homobevegelsen er det en sentral påstand at et nei til homofilt samliv er det samme som å frata homofile deres menneskeverd. Når kristne homofile står frem og forteller at de ikke opplever det slik, rammer de homobevegelsens argumentasjon på en sterk måte. I vår tid har et menneskes livshistorie langt større kraft enn et menneskes argumenter – på godt og vondt.

Etter min mening er det enkelt å forstå at homofile kristne har vansker med å stå frem. I tillegg til at de kan oppleve å bli grovt angrepet og fordømt av en svært offensiv homobevegelse, kan de også frykte negativ respons fra andre kristne. Jeg tror mange kristne kan glemme – eller kanskje ikke vet – at det finnes en del homofile som vet at homofilt samliv er galt, og som forsøker å leve etter denne overbevisningen. Konsekvensen blir at altfor mange bruker uttrykket *de homofile*, som om det handler om en ensartet gruppe mennesker med de samme holdningene.

Jeg setter stor pris på at de personene som forteller sin historie, har våget å gjøre det. Og jeg har stor forståelse for at noen av dem ikke røper hele navnet sitt, eller har bedt om å bli anonymisert. Årsakene kan være flere. Noe av ansvaret må gis homobevegelsen og mediernes behandling av temaet. I tillegg må flere av de jeg har snakket med, ta hensyn til sin egen familie – og, i noen tilfeller, egne barn. Derfor blir det helt galt å betegne de som står anonymt frem i denne boken, som feige. Tvert imot er de både modige og frimodige.

Hovedsaken i denne boken er historien til syv konkrete mennesker – fire av dem er mer eller mindre anonyme. I tillegg har jeg skrevet to større kapitler om homofilispørsmålet. Det ene handler mest om hva Bibelen sier. Det andre handler om forskning, språkbruk og andre viktig sider ved den aktuelle homofilidebatten.

Gud er større end vort hjerte

Jørgen Glenthøj blev begravet den dag i 1996, hvor jeg fik taget mål til min præstekjole. Borum kirke var fyldt til bristepunktet – i sorg og respekt. I 1973 holdt Glenthøj et foredrag i Næstelsø præstegård, som på ny har aktualitet. Foredraget gav titel til det lille hæfte som Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse udsendte i 1987.

AF JØRGEN GLENTHØJ (†)

I PRÆDIKERENS BOG hedder det: „Alt har du skabt smukt til rette tid, også evigheden har du lagt i deres hjerte, dog således at menneskene hverken fatter det første eller det sidste af, hvad Gud har virket” (3,11). Bibelen kender ikke den tanke, at Gud skulle have „kludret i det” med sin skabergerning. Og dog er der noget ved mennesket, som ikke er i orden. Prædikerer siger: „Dog, se, det fandt jeg, at Gud har skabt menneskene, som de bør være, men de har så mange sære ting fore (7,29). Bibelen siger mange ting om, hvorfor det er sådan, men den kender ikke til den tanke, at Gud ikke skulle have skabt menneskene, som de bør være. Bibelen kender derimod en anden tanke, nemlig, at Gud er større end von hjene. Hvis det ikke var sådan, var Gud ikke Gud. Men

det, at Gud er større end von hjene og kender alt, lader ikke mennesket i ro. Som kirkefaderen Augustin siger i sin selvbiografi:

„Du har skabt os til dig,
og von hjerte er uroligt,
indtil det finder hvile i dig, o Gud.”

Menneskehjertet kan ikke slå sig til ro; det længes efter at kunne slå sig til ro, men det kan ikke, så længe det skal hente sin visdom i sin egen urolige tanke.

Den rige bonde i Jesu lignelse troede, at han havde fundet det, som skal til, for at man kan slå sig til ro for mange år. Men Gud sagde: „Du dåre, i denne nat kræves din sjæl af dig” (Luk. 12,20). Sådan er vi en slægt, der ligner den rige bonde. Ikke at vor slægt har nået det, men der er

uro i vor slægt efter at nå der til, hvor den rige bonde kunne sige: „Sjæl ... slå dig til ro, spis, drik og vær glad!” (Luk. 12,19).

Den tyske bekendelseskirketheolog og modstandsmand Dietrich Bonhoeffer siger et sted i sine fængselsbreve: „Gud opfylder ikke alle vore ønsker, men alle sine forjættelser.” Men mennesket søger Gud for at få sine ønsker opfyldt, og kræver af kirken, at den skal forkynde folkets veje som Guds veje. Men dette krav er i virkeligheden kravet om en gud, der er mindre end vort hjerte.

Men hvor kommer da dette krav fra? Det kommer fra det urolige hjerte, som søger en genvej til at komme til hvile. I alle hedenske religioner venter man sig denne hvile gennem at opnå uafhængighed af naturens og skæbnens overmagt over det menneskelige liv. Derfor kan det heller ikke undre, at menneskehjertet kommer med samme forventning til Kristus og hans kirke.

Drømmen om livsurten

Der har gennem alle tider været mennesker, der har grundet over disse ting, sat igang af menneskehjertets uro. Både i og uden for Bibelen har man knyttet disse tanker til talen om livets træ eller livsurten, som det gælder om at finde og spise af.

I det babyloniske skabelsesdigt fortælles om en mand, Gilgamesh. Denne Gilgamesh bliver ved sin ledsager Enkidu's død grebet af gru for at lide dødens ubarmhjertige skæbne og drager ud for at søge efter det liv, som ikke rammes af døden. Gilgamesh får af en gudinde røbet, hvor han kan finde livsurten. På bunden af havet skal han finde den. Og hun siger, som det lyder i Gilgamesh Epos'et (XI, 266-295):

„En hemmelighed, Gilgamesh, vil jeg afsløre for dig, og noget ubekendt vil jeg sige dig: Der er en Urt, den ligner tornebusken, som rosen stikker den med sin tom din hånd. Når denne urt kommer i din hånd, vil du finde livet. Dens navn er: „Ung bliver menneske som olding”. Jeg vil spise af den, at ungdommen kan vende tilbage til mig.”

Gilgamesh binder nu store sten om benene og finder også urten på bunden af havet, men i et ubevogtet øjeblik tager en slange den fra ham, mens han på hjemvejen tager sig et bad i en flod. Og så går det, som gudinden havde sagt ham fra begyndelsen, da han begav sig ud på rejsen (X, 3,1-5):

„Gilgamesh, hvor løber du hen?
Livet, som du søger, vil du ikke finde.

Da guderne skabte menneskene, tildelte de menneskene døden og tog livet i deres egen hånd."

Citat fra Cl Westermann: „Die Schöpfung"

Forgribelse på livets træ

Anderledes taler Bibelen: Her siges det, at Gud gav menneskene livet, men mennesket forførtes til at søge at få gudelivet, og at blive som Gud, blive sin egen gud, men det er mennesket ikke skabt til. Deri kan det aldrig finde livet og lykken. Det er denne stræben efter at blive som Gud, Bibelen kalder synd. Det er selvophøjelsen, hovmodet, der bragte mennesket døden og forbandelsen og uddrivelsen af paradis-livet. Men Bibelen standser ikke ved det. Bibelen taler også om Guds nådige omsorg og om Guds forberedelse af frelse og håb om adgangen til livet igen.

Men Bibelen taler ikke om frelse ved drømmeri og flugt fra virkeligheden, som når man taler om, at alt er godt og naturligt, blot jeg følger min natur. For tiden er det på mode at tale om, at der er mennesker, for hvem det er lige så naturligt at have et erotisk forhold til en af samme køn, som det er for andre at have det til en af det andet køn. Man vil derfor have kirken til at indføre en kirkelig velsignelse af såkaldte „homofile kærlighedsforhold". Men det er drømmeri og flugt fra virkeligheden.

De allerfleste homoseksuelle forhold er de pågældende blevet forført ind i. Og de få, som har det som en tilbøjelighed i sig, er det jo ikke mere naturligt for, end det er for andre, som lider af en lignende byrde: alkoholikere, kleptomaner, polygame, hovmodige, hidsige. Det er et kynisk livssyn, der siger: Det er der ikke noget at gøre ved. Sådan er de. Dem er der ingen frelse for fra det, de må bære på.

Men Bibelen taler heller ikke om, at mennesket kan skaffe sig adgang til livsurten og livet ved aggression mod Guds skabergerning. Den moderne teknik har vist, at mennesket har uanede muligheder for at overvinde naturens overmagt og derfor stiller store forventninger til teknikkens evne til at skaffe os det, som de gamle guder før skulle skaffe menneskene: uafhængighed af skæbnens overmagt. Her siger man ikke, at alt er godt; nej, her siger man: Hvis Gud har kludret i det, da han skabte verden, så må vi se at bøde på det.

Men hvad er det, der ligger bag denne holdning? Det er det, at man forgriber sig på livets træ og spiser af det uden at ænse Guds bud og skabervilje. Hvad man kan, er også tilladt! tænker man. Men at forgribe sig på livets træ fører ikke til liv og frihed, men til trældom og død: fosterdrab, medlidenhedsdrab, broder-

mord, selvmord, altsammen af hensyn til, at vi andre kan leve livet uden at blive hemmet af overflødige byrder. Det begynder ikke med alt dette. Det begynder med forgribelse på livets træ. Men den frugt, man fører til munden smager vel sødt, og dog er den fuld af råddenskab og død.

Det kunne man have læst i Bibelen. I Jakobsbrevet kap. 1,15 hedder det som en udlægning af historien om syndefaldet og kainsmordet:

„Enhver fristes, når han drages og lokkes af sit eget begær (om Eva og Adam); derefter, når begæret har undfanget, føder det synd (Kain), og når synden er fuldvoksen, avler den død mordet på Abel)".

Budet er godt

Det er heller ikke sandt, at det onde kommer af, at der er noget, der hedder bud og forbud. Paulus siger i Rom. 7,8: „da synden fik anledning ved budet, vakte den alskens begær i mig" ... „thi da synden fik anledning ved budet, bedrog den mig og dræbte mig ved det".

Jamen, så er det da budet, der er årsagen til begæret? Nej, for hvad er det ved budet, som dræber? Jo, budet bevirker, at vort hjerte fordømmer os for overtrædelsen. Det er slemt nok, når andre dømmer eller fordømmer os ved hjælp af Guds egen fordømmelse af synden gennem

Guds eget bud, men uendelig meget værre er det, når hjertet bærer på fordømmelse af sig selv, for det kan ikke synge lovsange. Her har vi nok en væsentlig del af forklaringen på, at syngelysten er gået sådan tilbage, som vi har set det i de senere år. Man har sagt, at det moderne menneske går med en kronisk skyldfølelse over ikke at slå til over for de krav, der stilles. Altid er man bagefter. Hvis det er sandt, så forstår man, at stress får lovsangen til at forstumme. For hjerter, som fordømmer sig selv, kan ikke synge lovsange til den Gud, som er bag fordømmelsen.

Hjertets uvidenhed

Men det er ikke hele forklaringen. En anden del af forklaringen må søges i hjertets uvidenhed om Evangeliet. Mange tror sikkert, at det, som hindrer os i at synge lovsange, er byrder og sorg og savn og kors, som lægges på et menneske. Men det er ikke rigtigt. Det kan vi lære af Jesu moder Marias lovsang.

Hun havde i sandhed fået lagt byrder og kors på sine svage skuldre, og dog sang hun:

„Min sjæl ophøjer Herren,
og min ånd fryder sig over Gud,
min frelser."

Det er nemlig ikke sandt, at opgaver, byrder, kors og beskyldninger imod

os hindrer os i at synge med på dette: „min ånd fryder sig over Gud, min frelser“. Alt dette er jo netop det, som får Maria og med hende alle, som har fået Jesu liv som sit liv og Jesu kors som sit kors lagt på sine skuldre, til at løfte sin sjæl op over alt dette og fryde sig i sin ånd over Gud som frelser.

Og dog er det ikke engang dette, at vort hjerte fordømmer os, som hindrer vor ånd i at opløfte sig til Herren og fryde sig over Gud og hans frelse. Det er til syvende og sidst hjertets uvidenhed om evangeliet, det bundet i. Det, som hjertet ikke kan sige sig selv, det siger Guds ånd i evangeliet til hjertet, sådan som apostelen Johannes siger det i sit første brev kap. 3, 18-22: „Da kan vi stille vore hjerter tilfreds, hvad end vort hjerte fordømmer os for; thi Gud er større end vort hjerte og kender alt“.

Større end vort hjerte

Vi oplever for tiden stadig nye eksempler på, at menneskehjertet ikke ved anden udvej end at erklære det for rent, som Jesus har erklæret for urent. Det er i virkeligheden et selvforsvar over for hjertets anklage.

Mine forældre oplevede, da vi i 1932 havde fået den første Chevrolet i moderne tilsnit, at en lastbilchauffør ikke holdt tilbage ved vejarbejde i hans højre side og derfor kørte over i

venstre vejbane og der torpederede en lille to-personers bil med et ungt nygift par i. Det unge par blev slemt tilredt, men hvad gjorde nu chaufføren, altså den åbenlyst skyldige? Han gik hen og skældte dem ud, han var skyldig over for! Hvorfor dog det? Jo, når hjertets anklage er for stærk en smerte, så søger det at vaske sig rent ved at anklage andre, og hvis der ikke er andre, så må Gud holde for.

Det er gavnligt at lære den smerte at kende, som det er at mærke, at ens hjerte fordømmer en. Den nu afdøde katholske præst og forfatter Peter Schindler fortæller i sine erindringer, hvordan netop denne smerte havde været det, som havde velsignet ham og gjort ham til troende kristen. Men når smerten veg fra ham, fordi han var en succesombrust ungdomspræst, veg også velsignelsen fra ham.

„Så greb den almægtige ind og sendte mig smerten tilbage. På Hellig III Kongers dag 1919 skete der en katastrofe, så forfærdende, at jeg troede mig knust. Det var et menneskeligt, moralsk og religiøst sammenbrud, der tog form af et moralsk fald under så tåbelige og så groteske former, at al fornuft syntes at have forladt mig; der skete ikke noget virkeligt, men det var ikke min skyld.

Man kunne sige, at det var en snublen, et styrt, som er overgået mange, og som ikke skal tages for mere, end det er; imidlertid blev følgerne for mig sådanne, at misforholdet mellem dem og min brøde var tilstrækkeligt skrigende til at vise mig, at her gjaldt det ikke det borgerlige mål mellem årsag og virkning — her drejede det sig om et højere regnskab med poster, intet menneske, end ikke jeg selv kunne se; det var ikke mig, der snublede, en større hånd skubbede mig omkuld“ (s. 103).

„Det var et dybt træk i min natur, forstærket ved forholdene under min opvækst og opdragelse, der førte mig ud på gyngende grund; jeg havde en umiddelbar trang til at dele, til samvær med andre sjæle“. Det havde for ham gjort theologien til en missionerende brugsvidenskab (s. 97). Hans rastløse iver førte til, at han levede på sin religiøse natur og virkede ud fra en naturlig religiøs drift. Dertil kom en overanstrengelse, stress, som vi nu kalder det.

Suspenderet som præst rejste han væk fra København. I toget til Korsør sagde hjulenes rytme: forbryder, forbryder, forbryder. Han stod af og vandrede langs kajerne i havnen og tænkte på selvmord, men udsatte dog afgørelsen. Han kom til Ålborg og søgte bl.a. samtale med sin gamle ven, biskop Ludwigs. Han kom lidt til hægterne, men det åndelige

spørgsmål stod tilbage: „Hvorfor havde Gud tilladt dette? Som en straf for mit overmod og min ubetænk-somhed, min fremfusenhed og ukærlighed, det var jo klart nok, men det var ikke dybt nok. Det blev min kære Chr. Ludwigs, der løste det for mig i en af vore lange, intime samtaler. Gud kan slet ikke bruge os, før vi er dannede i hans billede; derfor knuser han os, og ud af pulveret og Kristi blod støber han os op påny i den form, han vil have os; dette er ikke ubarmhertighed, men grænseløs kærlighed — og en viisdom hinsides al menneskelig forstand...“ Og så tog han mig med på en tur ind over kirkegården i Ålborg og viste mig en grav, han selv ofte søgte, og ved hvilken jeg siden ofte har bedt — som ved hans egen — den simple sten over hans ulykkelige forgænger, Sørens broder, den af sjælesmerte næsten forstyrrede Peder Christian Kirkegaard; og han pegede på tavlen, der er ganske uden titler, og under navnet kun bærer apostelordet:

Gud er større end vort hjerte.

Der var tårer i dette smerteprovende menneskes øjne, da han pegede på det ord, og så smeltede det også i mig: jeg fornå mig sluttet i et knugende favntag af Guds grænseløse kærlighed, og i min sjæl begyndte der at pible en kilde med tak for, hvad der var overgået mig (s. 104).“

Den, der har drukket af den kilde, som stillede hans hjerte tilfreds, skønt hans hjerte fordømte ham, forstår Jesu ord: „Kom hid til mig, alle, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile” (Mt. 11,28). Det er, som om Jesus siger. Kom hid til mig alle, som ikke kender højere visdom end visdommen fra det gamle skabelsesdigt: „Livet, du søger dig, vil du ikke finde”. Og den hvile, Jesus her har i tanke, er netop hvilen fra alt, hvad vort hjerte fordømmer os for, når han siger: „Søg, så skal du finde, bank på, så skal der lukkes op for dig, bed, så skal du få”.

Hvor den hvile er søgt og fundet, der bliver der lovsange, som da Jesus frydede sig i sin ånd og sagde:

„Jeg priser dig, Fader, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige. Thi således var det din vilje.”

Jo, det er sandt:

www.kirkelig-fornyelse.dk

„Du skabte os til dig, og vort hjerte er uroligt, indtil det finder hvilen i dig, o Gud.”

Men vejen fra hvilen til lovsangen er ikke let. Også her kan Peter Schindler vidne: „Denne sag tog Gud sig selv af ved at slutte mig ind i den bitreste ensomhed og forladthed, så ensom og forladt somme tider, at jeg bogstaveligt kun havde Gud at falde tilbage på – og så faldt jeg tilbage på ham, og det tog den form, at jeg en dag rystende af sjælelig pine, fordi hele såret af skyld og skam brød op, efter timelang kval, omsider fandt udløsning i en salmeline af David, gendigtet af Ingemann, som blev mig så inderlig kær, at jeg skrev den med blåt kridt over knæleskamlen ved siden af min seng:

„Du bjærger den bævende due.”

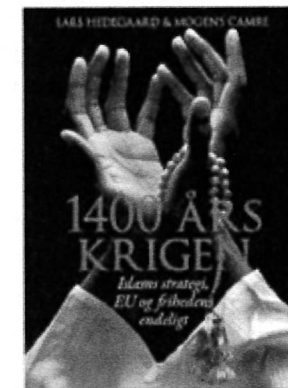

Læst ... af Olav Fog, Tebstrup

**LARS HEDEGAARD OG MOGENS CAMRE:
1400 års krigen**

**Islams strategi,
EU og frihedens endeligt.**

**276 sider, 279 kr.
Trykkefrihedsselskabets Bibliotek 2009.**

Med islam kan man ikke slutte fred

SÅDAN STÅR DER i Lars Hedegaards og Mogens Camres bog om islam (s. 218), og det er værd at erindre sig, når man taler om islam og vil føre en fredelig dialog. Ønsket om dialog forstår muslimer kun som svaghed, som skal udnyttes i jihad.

Det er en særdeles grundig bog med mange og udførlige henvisninger til Koranen og anden relevant litteratur, både islamisk og antiislamisk. Jeg er faktisk imponeret over det enorme arbejde, der ligger bag udgivelsen. Der er en litteraturliste, som omfatter 85 titler, og der ud over er der 342 noter. Ingen kan i hvert fald beskyldes forfatterne for at bringe udokumenterede påstande.

Bogen er klart antiislamisk og har allerede mødt en del modstand og

nedrakning fra den altid islamføjelige kulturelites side. Men det er jo blot, hvad man kunne forvente! Sagen er, at danskere – selv akademikere – opfatter islam som en religion på linie med kristendommen a la Indre Mission, – den er jo oven i købet monoteistisk – eller også mener den sækulariserede dansker fejlagtigt, at det jo bare er religion, og al religion er lige fedt. Religion – det må være noget med religiøse følelser og den enkeltes forhold til Gud eller andet overnaturligt. Man forstår ikke, at „profetens lære i modsætning til kristendommen er en totalideologi – på arabisk *din* – der rummer påbud om alt i menneskelivet. Den indeholder et uforanderligt og komplet lovsystem, som både dækker straffelov

og civilret, et økonomisk system, en historieopfattelse, en filosofi og en særdeles veludbygget doktrin om kampen for Allahs sag" (s.98).

Man kan netop ikke slutte fred med Islam, fordi „Jihad (hellig krig) er en konstant religiøs forpligtelse, som er nedfældet i selve Koranen. Den hellige krig for verdensherredømmet er Guds endegyldige ordre til de troende, og det står ikke i nogens magt at ophæve eller unddrage sig dette påbud, hvis man da ellers gerne vil i paradiset efter dette liv. Enhver troende må med sin person bidrage til at virkeliggøre dette mål. Ikke-muslimske lande kan godt slutte fred med muslimske lande, som Israel f.eks. har gjort med Egypten og Jordan. Men det betyder ikke, at der er sluttet fred med Islam. Stater er ifølge den islamiske ortodoksi tilfældige menneskeskabte indretninger, som ikke har nogen adkomst til at handle på Allahs vegne" (s. 79).

Blandt de allervigtigste vers i Sura 9 i Koranen er det såkaldte „sværdvers" (vers 5): „Når de fredhellige måneder er omme, skal I dræbe dem, der sætter andre ved Guds side, hvor som helst I finder dem! I skal pågribe dem, belejre dem, og ligge på lur efter dem i hvert et baghold! Men hvis de omvender sig, holder bøn og giver almisser, så lad dem frit gå! Gud er tilgivende og barmhjertig".

Med „dem, der sætter andre ved Guds side" er der tænkt på os kristne, der jo tror på Jesus Kristus som Guds søn. Ordene om at Gud er tilgivende og barmhjertig, og ordene i Sura 2, vers 256: „Der er ingen tvang i religionen" er som så mange andre vers i Koranen ophævede eller abrogerede, hvilket vil sige, at „visse „stærke" vers i Koranen ophæver og dermed ugyldiggør „svage" vers" (s. 82)." Således antager de mest indflydelsesrige islamiske lærde almindeligvis, at sværdverset har ophævet alle andre vers i Koranen om krig og fred" (s. 82). Det har Allah selv forklaret i Sura 2, vers 106: „Når vi ophæver et vers eller lader det gå i glemme, bringer vi noget, der er bedre end det, eller noget magen til. Ved du ikke, at Gud er i stand til alt?" (s. 82).

Islam er forpligtet til at vinde magt over andre nationer. Kernen i Jihad-doktrinen er eksistensen af en enkelt islamisk stat, Kalifatet, styret af hele ummaen (den samlede islamiske befolkning i verden). Det endelige mål er at bringe hele jorden under islams herredømme og udrydde vantro: „Bekæmp dem, indtil der ikke længere er nogen fristelse til frafald, og indtil al religion tilhører Gud!" (Sura 8, v. 39).

I erobrede områder betragtes den ikke-islamiske befolkning som dhimmier, dvs. som andenrangs menne-

sker (noget lignende som jøderne under nazismen), der dels pålignes en særlig kopskat, dels må bære et særligt synligt tegn og dels i enhver henseende (økonomisk og retsligt) er underordnede muslimer, — medmindre de giver sig ind under islam. Det var netop tilfældet under den islamiske besættelse af Spanien i de godt 750 år fra 711-1492. Denne besættelse var aldeles ikke så tolerant og fredelig, som man i Vesterland siden oplysningstiden har ment.

Det er almindeligt i Vesten at skelne mellem islam og islamisme. Det er i orden at skælde ud på islamismen, for det er jo politik. Derved undgår man at lægge sig ud med religionen islam. Et typisk eksempel herpå har vi i Karen Jespersen og Ralf Pittelkows bog „Islamister og naivister" fra 2006, særligt kapitlet „Islamisterne" s. 37-66. Hvor nyttig og sympatisk deres bog end er, ligger de under for den misforståelse, at religion ikke kan være voldelig, og når den engang imellem er det, må det være en forvansket udgave af den.

Islamisme er i virkeligheden nøjagtig det samme som islam. Islam er ikke mere tolerant og fredelig end islamismen, for begge bygger på Koranen, Hadith (Muhammeds liv) og shariaen (den islamiske lov), som alle er voldelige og intolerante. „Islamisme og fundamentalisme forholder sig til islam, som Blitzkrig forholder

sig til nazismen og Gulag til stalinismen" s.102. En helt anden ting er, at ikke alle muslimer tager deres egen religion lige alvorligt. Vi kalder dem for sekulariserede muslimer — men derfor er de muslimer alligevel, udergivet Koranen, Hadith og sharia.

Ofte bedømmer man islam ud fra muslimerne i stedet for ud fra islams hellige skrifter. En religionshistoriker som Bæk Simonsen har „i løbet af et par år totalt ændret metodik. Fra at have anskuet islam som en religiøs konstruktion med en række klart identificerbare karakteristika gik han pludselig over til at betragte islam som identisk med herboende muslimers selvforståelse, dvs. som et fænomen, man ikke kan sige noget sammenfattende om", skriver Lars Hedegaard i sit forord til Kim Møller: Vejen til Damaskus. Dansk islamforskning 1885-2005, s. 8 (Trykkefrihedsselskabets Bibliotek 2008.) Det må være klart, at en religion ikke kan bedømmes ud fra sine tilhængeres varierende meninger. Kristendommen kan heller ikke bedømmes ud fra sine tilhængeres selvforståelse, men må ske ud fra kristendommens normerende skrifter. Således kan islam heller ikke bedømmes ud fra andet end Koranen, Hadith og shariaen, uanset hvad de forskellige muslimerne siger.

Den muslimske emigrationsdoktrin indgår som en central bestanddel af

den overordnede jihad-ideologi. „Det, der giver jihad-begrebet sin sammenhængskraft ud fra en muslimsk synsvinkel er altså ikke de *virtueller*, taktikker eller strategier, som muslimske lærde og muslimske organisationer finder formålstjenlige i den konkrete sammenhæng. Det afgørende er *målet* – opfyldelsen af Allahs bud til de troende om at underlægge sig hele verden, indtil Allahs religion hersker overalt” (s. 79).

Af den grund kan emigration være den bedste måde at føre jihad på, for emigration kan føre til jihads mål, at underlægge sig vesten. Når man bliver tilstrækkelig mange, vil emigrationen føre til magtovertagelse, og Europa vil få et nyt ansigt. Hele strategien er beskrevet i en bog, der i 1980 blev udsendt af Europas Islamske Råd: „Den belærer muslimer om, at de skal leve i afsondrede enklaver (ghettoer) for med tiden at kunne tvinge europæerne til at give dem sociale og religiøse indrømmelser” (s. 117). „Over for de ikke-muslimske myndigheder og offentligheden bliver krav om tørklæder, adskilt undervisning, shariadomstole mv. fremstillet som nærmest betydningsløse detaljer. Det er ikke noget, der på nogen måde påvirker muligheden for muslimers integration, får værtsnationen at vide – samtidig med at ummaens ledere netop kæmper for kulturel afsondring som den

absolutte betingelse for at kunne opbygge parallelsamfund” (s. 117). Kravet om hallalslagt kød, som savner hjemmel i Koranen, tjener derfor hovedsageligt kun som et middel til at befæste en separat muslimsk identitet.

Dette og meget mere er beskrevet i bogen. Men samtidig fortælles også om den vestlige verdens tåbeligheder i håndteringen af disse problemer.

„EU-institutionernes generelle holdning til indvandring – som i vidt omfang har lagt rammerne om medlemslandenes nationale debat – er præget af den ønsketænkning og det urealistiske billede af virkeligheden, som også kendetegner andre væsentlige dele af Unionens politik” (s.17).

„EU's opfattelse af den islamiske verden bygger således helt og holdent på vestlige tanke kategorier og overser det faktum, at islam som ideologi er upåvirkelig af noget, som vesten foretager sig eller undlader at foretage sig. Især har Vesten svært ved at begribe forestillingen om jihad” (s. 18).

På oliekrisens tid 1973 engagerede EEC (Det europæiske Økonomiske Fællesskab) sig i en såkaldt Euro-Arabisk Dialog. Siden har EEC og senere EU bestræbt sig på at fremme en tilnærmelse mellem Europa og de islamiske stater i Nordafrika og Mel-

lemøsten. Det mest skelsættende eurabiske træf („eurabisk” efter den ægyptiske forfatterinde Bat Ye'ors dybdeborende bog „Eurabia”) skulle imidlertid blive den første såkaldte Euro-Mediterrane Conference, der blev holdt i Barcelona den 27.-28. november 1995. Den samlede udenrigsministrene fra EU og de øvrige lande omkring Middelhavet. Barcelona-erklæringen flød over med gode hensigter om dialog og samarbejde og henviste til FN's menneskerettighedserklæring, selv om ikke en eneste af de deltagende arabiske stater levede op til den. De havde nemlig for længst erstattet de universelle menneskerettigheder med deres egen Cairo-erklæring fra 1990, der ikke havde noget med menneskerettighederne at gøre, men var baseret på islams religiøse lov, shariaen. F.eks. talte Barcelona-erklæringen om mindretalsbeskyttelse og religionsfrihed – selv om religiøse mindretal som kristne, jøder, alevier og bahaier bliver forfulgt og undertrykt i stort set hele den arabiske og muslimske verden.

Der går en tydelig forbindelse mellem EU's pro-arabiske og pro-muslimske politik og den betydelige muslimske indvandring til Europa. Omfanget af den muslimske indvandring er i vidt omfang blevet hemmeligholdt for de europæiske befolkninger. F.eks. har Danmarks Statistik

forbud mod at føre religiøst eller kulturelt baseret statistik. På den måde kan man skjule den muslimske befolkningsandels over gennemsnitlige kriminalitet og overbelastning af snart sagt alle offentlige systemer.

„Vi befinder os midt i en krig, som er blevet os pånødet, og som vore ledere ikke har bemærket, og fjenden står i landet. Alligevel er det en krig, som Vesten kan vinde, hvis vi ikke overvurderer vores egen kulturs styrke, og tror at fjendens fortidige verdensopfattelse vil bryde sammen af sig selv.” (s.207).

Så vidt Lars Hedegaards og Mogens Camres bog, som er fremragende og en rigtig øjenåbner. Gid rigtig mange ville læse den og få orden i tankegangen. Deres bog sætter imidlertid nogle tanker i gang, som jeg vil tage op i denne sammenhæng.

DET DISKUTERES MEGET, hvad årsagen er til den mislykkede integration af muslimer – hvorfor større kriminalitet, hvorfor bandekrige, hvorfor analfabetisme, hvorfor isolering i ghettoer, hvorfor terrorisme og lignende? Svaret, som hele den vel-etablerede kulturelite ikke vil se, ligger i religionen. Man forstår simpelt hen ikke, at religion kan betyde så meget. Religion er jo bare noget pri-

vat, noget med følelser, noget subjektivt og som sådan betydningsløst.

Så længe man tænker sådan, er der ingen mulighed for at få integrationen til at lykkes. Religion er uudrydelig og en af de vigtigste drivkræfter i menneskers liv. Men det er jo ikke ligegyldigt, hvilken religion, man har. Her adskiller kristendommen sig så meget fra alle andre religioner, at man næsten kan sige, at kristendom ikke er nogen religion, men på grund af den historiske Jesus Kristus og hans kærligheds offer blot er et kærlighedens fællesskab med ham i tro, en livsvandring med ham, som ved sit ord og nogle handlinger, han selv har indstiftet, sakramenterne, er til stede hos sin menighed. Kristendommen er således slet ikke nogen ideologi, som det er vores opgave at realisere.

For nu at vende tilbage til islam – så husker jeg, hvordan præsident Bush efter d. 11. september sagde noget med, at det ikke var islam, der var noget i vejen med, men nogle muslimske terrorister, som derfor skulle bekæmpes og udryddes. Det lykkedes jo ikke Bush at udrydde terrorismen. Hvorfor? Fordi det ikke er terroristerne, der er problemet, men netop religionen islam.

Ayaan Hirsi Ali, hvis selvbiografiske bog „Ayaan. Opbrud og oprør“, 2006, jeg anmeldte i Re-formatio nr. 4/2007, har forklaringen. Om terror-

angrebet på World Trade Center i 2001 siger hun: „Men det *har* noget at gøre med islam. Dette her er baseret på tro. Det er islam... Der var blevet erklæret krig i islams navn... Det var ikke blot islam, det var islams inderste kerne“ (Ayaan s.320 f.).

Om vestens naivitet skriver hun: „Fortvivlende dumme analytikere – navnlig folk, som kaldte sig eksperter i den arabiske verden, men som ikke lod til at vide noget som helst om virkeligheden i den islamiske verden – skrev side op og side ned med kommentarer. Artiklerne handlede alle om, at islam havde reddet Aristoteles og nullet – og om at islam er en fredelig og tolerant religion, ikke den mindste smule voldelig. Det var eventyr og havde ikke det mindste at gøre med den rigtige verden, som jeg kendte til.“ (Ayaan s. 322).

Ayaan skriver videre: „Folk havde mange smukke teorier om, hvordan fattigdom skubber folk ud i terrorisme; om kolonialisme og forbrugerisme, popkultur og vestlig dekadence, som udhuler folks kulturer og derfor er årsag til blodbad. Men Afrika er det fattigste kontinent, jeg kender, og fattigdom giver ikke i sig selv anledning til terrorisme; virkeligt fattige mennesker kan ikke se længere end til deres næste måltid mad, og mere intellektuelle mennesker er som regel vrede på deres egne regeringer – de

strømmer til Vesten. Jeg læste erklæringer skrevet ved antiracistiske skriveborde, der hævdede, at en skrækelig bølge af islamofobi var blevet sluppet løs over Holland. Intet af denne pseudointellektualisering havde noget at gøre med virkeligheden.“ (Ayaan s. 223).

Ayaan hævder, at „profeten Muhammed var den moralske vejleder, ikke bin Laden, og det var profetens vejledning, som burde vurderes“. „Dette her handlede om overbevisning, ikke om frustration, fattigdom, kolonialisering eller Israel. Det handlede om religiøs overbevisning, en enkeltbillet til Himmerige.“ (Ayaan s.323)

Islam „spredte en kultur, som er brutal, hyklerisk, fikseret på at styre kvinder og skånselsløs i krig“ (Ayaan s. 324). Dette minder om, hvad Alexis de Tocqueville (1805-1859) skrev i et brev: „Få religioner har været så dødbringende for menneskeheden som Muhammeds“ (s. 58) og senere Winston Churchill i 1899: „Hvor forfærdelige er ikke de forbandelser, som muhammedanismen pålægger sine tilhængere! Ud over et fanatisk raseri, der er lige så farligt for et menneske som hundegalskab er for en hund, er der denne frygtelige fatalistiske apati. Virkningerne er åbenlyse i mange lande. Slødede væner, sjuskeri i landbrugsproduktionen, træge metoder i forretningslivet

og manglende beskyttelse af ejendomsretten finder man, hvor end profetens følgesvende hersker eller bor... Den kendsgerning, at enhver kvinde ifølge muhammedansk lov skal tilhøre en eller anden mand som hans ubetingede ejendom – enten som barn, kone eller konkubine – må nødvendigvis udskyde slaveriets afskaffelse, indtil islam som religion er ophørt med at være stormagt blandt mennesker... Der findes ingen stærkere bagstræberisk kraft i verden“ (s.59).

Hedegaards og Camres bog slutter med at spørge, hvad vi kan gøre for at modvirke den langsomme erobring, vi nu er udsat for. Jo, vi kan sætte effektivt ind mod imamer, koranlærere og andre, der prædiker indførelse af sharia ved bl.a. at kræve, at de retter sig efter alle detaljer i Den Europæiske Erklæring om Menneskerettighederne samt paragraf 67 i den danske grundlov. Det er paragraffen om religionsfrihed, der har denne tilføjelse: dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden. Med denne bestemmelse har grundlovgiverne markeret, at alle kulturer ikke er lige, og at danskerne har ret til at beskytte deres historisk betingede sæder og skikke imod islamiske sharia-bestemmelser. Opfordring til henrettelse af fraskilte, stening af utro, kønsdiskriminering,

hjernevask af børn og danskernes overgang til dhimmi-status strider mod såvel sædeligheden som den offentlige orden. Der bør også indføres forbud mod udenlandsk finansiering af moskeer og muslimske organisationer. Tørklæde og anden muslimsk signalpåkledning skal forbydes for indehavere af offentlige stillinger eller hverv. Straf for overgreb mod kvinders ret til at bestemme over deres eget liv (bemærk at fostre ikke er en del af kvindens liv). Vor nuværende uholdbare sociale lovgivning, der medfører kolossale udgifter til indvandrere og deres familier, bør

ændres til en socialpolitik baseret på et forsikringsprincip.

Alle disse foranstaltninger og meget mere foreslår forfatterne for i sidste øjeblik at afværge en dødelig fare for vor civilisation.

Det er en særdeles læseværdig og oplysende bog, som kan åbne op for mange danskeres horisont og skærpe deres vagtsomhed mod den største fare for Europas eksistens nogensinde.

Kirstine Vestergaard in memoriam

Kirstine Vestergaard meldte sig ind i Fællesskabet Kirkelig Fornyelse den 19. maj 1986 og har været medlem lige siden. Jeg har truffet hende flere gange – i den sidste tid, når jeg vikarierede for Frede Møller og havde messe i Vinderslev kirke. Der er mange andre som Kirstine Vestergaard, men hun står for mig som et ægte højkirkeligt menneske. Det højkirkelige kan være festligt skrud med sang, musik og mange iklædte personer for alteret, men det kan også være det lille beskedne menneske, som blot går i kirke hver søn- og helligdag, som bruger Herrens indstiftelser flittigt: ordet, dåben, embedet, nadveren og skriftemålet, og som lever kærlighedens liv i bøn og forbøn. „Helgen her og helgen hisset er i samme menighed”. Hun beder også for os. Requiescat in pace!.

Olav Fog.

Ved Kirstine Vestergaards begravelse, Vinderslev Kirke, d.12.12.2009

AF FREDE MØLLER, HINGE

Kol 2,14: Han slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os; han fjernede det ved at nagle det til korset.

Det er et langt liv, som nu er gået til ende her ved Kirstine Vestergaards død. Jeg tog den gamle kirkebog for Vinderslev sogn frem forleden og fandt frem til hendes fødselsdag den 16. april 1920, og her kunne jeg også se, at hun blev døbt her i Vinderslev kirke den 25. april, altså bare 9 dage efter fødslen, sådan som det ofte var skik dengang. Så tidligt som muligt skulle de små have del i den rigdom, som det er at tilhøre vor Herre Jesus Kristus, og det var også det, som kendetegnede Kirstine Vestergaard hele livet igennem. Når vi synger de salmer, hun selv har valgt til denne dag, lyser det også ud af dem, ligesom det også er det klare vidnesbyrd, som møder os gennem ordene fra Kol 2,14, som hun også selv har valgt som udgangspunkt for talen her i dag ved hendes begravelse.

Et langt liv er slut nu, og sådan som Kirstine havde det her til sidst, må vi nok have lov til at sige, at det var godt for hende, at hun fik lov til at lukke sine øjne nu. Jeg kan se hende for mig, når hun før med raske

skridt var på vej i kirke eller til Malmhøj for at være med til gudstjenesten her. Her til sidst blev det anderledes en kort tid. Hun magtede ikke længere at være med i kirken, sådan som det ellers var en hjertesag for hende. Det får mig til at tænke på en gammel sømand, jeg kendte for mange år siden, mens jeg var præst på Bornholm. Han havde det på samme måde. Som godt 90-årig blev han syg og måtte søge læge, og da blev han spurgt, hvor længe han havde været syg. „Jo” svarede han: „Jeg har været så syg, så jeg ikke har været i kirke tre søndage.” Det er nu egentlig en god målestok at have, og sådan var det jo også for Kirstine Vestergaard.

Et langt liv fik hun, og en stor del af livet tilbragte hun her i Vinderslev, hvor hun var født og vokset op. Her voksede hun op i et hjem, hvor der var glæde og sang, men hvor hun også alt for tidligt lærte livets alvor at kende, da hun som bare 8-årig mistede sin far. Her gik hun i skole, og her blev hun konfirmeret. På konfirmandbillederne i Sognehuset kan man se hende hele to steder – den smilende, livfulde pige med de lange fletninger – for hun var med både på forårsholdet og efterårsholdet, kan jeg forstå, og på den måde blev hun fotograferet to gange.

Jo, det blev til mange år her i Vinderslev som ung og som ældre, men indimellem var der jo også en tid, hvor hun var i fuld sving andre steder. Tidligt i livet blev det klart for hende, at hun havde et kald til at virke for andres ve og vel, og efter nogen tids overvejelser endte hun derfor med at blive diakonisse, så hun på den måde fik sin livsgerning med at passe og pleje andre, og det blev til mange år på den måde. Først i forbindelse med Sct. Lukasstiftelsen, hvor hun fik et stort og ansvarsfuldt arbejde, som hun var glad for, men som også af og til var lige lovlig meget for hende. Det blev sagt om Kirstine forleden, at hun nok ofte ville mere, end hun magtede, og sådan var det også her. Ofte gik hun i den grad op i den enkeltes ve og vel, så det blev til en byrde, som var for tung at bære, og det gav hende et knæk. Efter en pause kom hun i første omgang tilbage og fungerede en årrække i Haderslev, men valgte så at frasige sig opgaven som diakonisse for i stedet at tage tilbage til Vinderslev for at passe sin mor. Det blev til nogle deltidsopgaver ved siden af — dels i Silkeborg og dels i Kjellerup, men hovedopgaven var det hjemlige, hvor hun gjorde en stor indsats i årene frem til moderens død for 25 år siden.

Nu er Kirstine så ikke længere iblandt os, og vi vil savne hende.

Det vil vi først og fremmest her i kirken, hvor hun havde sin faste plads. Jeg lagde mærke til, at man en overgang ligefrem kunne se, hvor hun plejede at sidde, for her var malingen efterhånden delvis slidt væk på det sted, hvor hun tog fat, når hun skulle rejse sig. Jeg har tit tænkt på, at det er nu egentlig dejligt, når kirkebænkene bliver slidt på den måde. Når det var sådan for Kirstines vedkommende, hang det jo sammen med, at det var budskabet om Jesus Kristus, som mere end noget andet betød noget for hende. Budskabet om ham, som nok kalder os og sætter os i gang med det ene eller det andet i denne verden, men som alligevel først og fremmest er den, der elsker os med en usigelig kærlighed, så han var villig til at gå i døden for vore synders skyld, sådan som apostlen Paulus vidner om det. Også for Paulus var det jo sådan, at han kendte til dette at leve for andre. Også han var på et tidspunkt blevet standset af kaldet fra Gud, og det medførte, at han i den grad fik øjnene vendt bort fra det, som før var vigtigt for ham, så han fra den dag af var optaget af det, som vedrører korset på Golgatha. Jesus Kristus og det som korsfæstet — det bliver det, som mere og mere betyder noget, når jeg kommer til kort med alt mit eget, og sådan tror jeg også, det var for Kirstine Vestergaard. Hun var på flere måder en

ener, kan man vist godt sige. Hun havde sine faste meninger, som ikke just harmonerede med flertallets, og ofte veg hun ikke tilbage for at give udtryk for dem, selvom det måske undertiden kom på tværs. Hun kunne godt være skarp. Og så var det jo alligevel sådan, at bagved gemte der sig et lille menneske, som ikke havde andet at gøre end at gemme sig bag ved det, som Jesus Kristus har gjort for os, og det er jo nu alligevel et godt vidnesbyrd at efterlade sig. Derfor havde hun sin faste plads i kirken, og det budskab, hun hørte her, betød så meget for hende, så hun gerne ville huske det. Fra prædikestolen kunne jeg se, at hun var i gang med papir og kuglepen for at få skrevet ned, hvad hun hørte, og når hun kom hjem, blev det hele skrevet ind i hæfter eller protokoller, så det på den måde ikke blev glemt, men husket.

Derfor vil vi savne hende her i kirken. Det vil jeg i hvert fald. Min mest trofaste kirkegænger gennem 25 år! Helt bogstaveligt er der en plads, som bliver tom nu, hvor hun er borte. Der er somme tider dem, som siger, at nu er der også en forbøn, som standser. Da må jeg bekende, at det tror jeg ikke på. Nej, jeg tror på den forbøn, som omslutter os fra dem, som er gået forud for os med troens tegn, og som nu er hjemme hos Gud, og dér tror jeg også, Kirsti-

ne er nu. Ikke på grund af noget som helst hos hende selv, men udelukkende på grund af ham, som slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os. Han, som fjernede det hele ved at nagle det til korset.

Det blev sagt forleden om Kirstine, at den søndag i kirkeåret, som hun elskede mere end nogen anden, var 2. søndag i Advent. Få timer efter denne søndag lukkede hun sine øjne for sidste gang — i troen på ham, som ikke bare kom engang, men som kommer på himlens skyer for at dømme levende og døde, sådan som vi siger det i trosbekendelsen. Og derfor kan vi synge, som vi skal gøre det nu hen over Kirstine Vestergaards bære:

Op, min sjæl, til sang og fryd
flyde glædeståre!
Hver en puls med harpelyd
klinge til min bære!
Dig, som for os kalken drak,
Jesus, Jesus, evig tak!

Amen.

Salmer: 58 - 664 / 671 - 572.
Ved graven: 218.

LANDSKONVENT 2010

Finder sted i Kristi Himmelfartsdagene i Hans Egedes Kirke og menighedslokaler, Vardegade 14, 2100 København Ø

Tema:

Kirkens gudstjeneste — så liflig lege vi for vor Herre

Kristi Himmelfartsdag den 13. maj 2010

- Kl. 14.30 Velkomst og læst messe ved sognepræst René Yde
Kl. 15.30 Kaffe
Kl. 16.00 **Generalvikar Roald Flemestad: Hvorfor messe?**
Kl. 18.00 Vesper: *Celebrant:* Sognepræst Bjørn Hansen
Kl. 19.15 Middag
Kl. 22.00 Completorium

Fredag den 14. maj 2010

- Kl. 09.00 Festmesse:
Celebrant: Sognepræst Bjørn Hansen
Diakon: Sognepræst René Yde
Subdiakon: Chr. Ankerstjerne Rønneberg
Prædikant: Pastor em. Jan Bjerregaard
Kl. 10.30 Let morgenkaffe
Kl. 11.00 Generalkapitel ifølge vedtægterne
Kl. 12.45 Tolvsang
Kl. 13.15 Frokost
Kl. 17.00 Festvesper med procession:
Celebrant: Pastor em. Olav Fog.
Prædikant: Pastor Poul Exner
Kl. 18.00 Middagsmad
Kl. 20.00 **Sognepræst René Yde: Hvordan messe?**
Kl. 22.00 Completorium

Lørdag den 15. maj 2010

- Kl. 10.00 Festmesse:
Celebrant: Sognepræst Jens Chr. Larsen,
Diakon: Sognepræst René Yde,
Subdiakon: Chr. Ankerstjerne Rønneberg,
Prædikant: Pastor Steen Sunesen
Kl. 11.00 Almindeligt samvær, hvorunder der serveres et glas vin
Kl. 12.00 Tolvsang
Kl. 12.30 Frokost
Kl. 13.30 **Kantor og organist Kim Thinggaard: Tidebøn**
Afslutning ca. kl. 15.30.

PRAKTISKE OPLYSNINGER

TILMELDING TIL MÅLTIDER sker snarest og senest den 6. maj 2010 til kassereren pastor Steen Sunesen, Kalmargade 41, st. tv., 8200 Aarhus N, tlf. 86 10 83 48, mobil 30 31 97 62, e-mail: kasserer@kirkefornyelse.dk

PRISER*

- Morgenmad 15,00 kr.
Frokost 45,00 kr.
Middag 150,00 kr.
Kaffe 10,00 kr.

Anmeldelse til måltider er bindende.

*) Ret til ændringer forbeholdes, da prisen vil afhænge af deltagerantallet.

KONVENTSAFGIFT

- Alle foredrag 200,00 kr.
Enkelte foredrag 75,00 kr.
Studenterrabat 50%

Overnatning må hver enkelt selv sørge for.

Fællesskabet KIRKELIG FORNYELSE

Formand

Pastor em. Olav Fog, Johs. P. Sørensen's Vej 30, Tebstrup, 8660 Skanderborg, tlf. 86 53 80 08

Øvrige bestyrelsesmedlemmer

Personalechef, cand. jur. Chr. Ankerstjerne Rønneberg, Sdr. Fasanvej 20, Frederiksberg, tlf. 36 45 84 04

Pastor René Møller Yde, Håkkåvegen 1, 7790 Malm, Norge, tlf. + 47 97 50 42 65

Generalsekretær, pastor Henrik Ertner Rasmussen, Kildebakken 1, 4733 Tappernøje

Pastor em. Jan Bjerregaard, Drosselvej 8, 6740 Bramming

Kasserer

Pastor Steen Sunesen, Kalmargade 41, st. tv., 8200 Århus N, tlf. + 45 30 31 97 62

Adresseændringer meddeles kassereren, gerne på: kasserer@kirkelig-fornyelse.dk

Bankforbindelse

Danske Bank, reg.nr. 1551 konto 2 08 81 42. Gaver modtages med tak.

Redaktør af RE-FORMATIO

Pastor Steen Sunesen. Artikler m.m. sendes til: redaktion@re-formatio.dk

Abonnement & medlemskab

Re-formatio koster 190,- årligt i abonnement og løber indtil det opsiges skriftligt.

Medlemskab af FKF incl. abn. 290,- årligt.

RE-FORMATIO's Forlag

Pastor em. Olav Fog, se ovenfor.

RE-FORMATIO

ÅRGANG 52

MARTS 2010/1

Livets brød

Steen Sunesen, Århus

2

Når homomyter undermineres

Jon Kvalbein, Norge

5

1. Du vil skifte mening når ...

Espen Ottosen, Norge

12

Gud er større end vort hjerte

Jørgen Glenthøj (†)

16

Læst

Lars Hedegaard & Mogens Camre: 1400 års krigen

23

Kirstine Vestergaard in memoriam

Olav Fog, Tebstrup & Frede Mølle, Hinge

30

Landskonvent 2010

13.—15. maj i Hans Egedes Kirke, Østerbro

35